

ERA SETEMBRE

Mires la vastitud del mar. I les onades
estavellant-se amb gust contra el rocam.
Un cop vas conèixer això en un cos.
Com una fulla que pensa l'arrel,
recordes: era setembre,
i el vi bategava dins del raïm madur
dels llavis. Vam saber del vermell
i la llum de les magranes.
Rutilàvem en una nit
on es va fer tacte el somni.

Per què no vas fer com els ocells que migren
per viure sempre un mateix clima?

MANUEL FORCANO
(Corint)